

ROLF SCHREINER:

Venner

Då George Harrison gjekk på skolen i Liverpool – den hette Dovedale Infants og lå rett ved Penny Lane – blei han sett på som ein «loner», eller i hvert fall beskjeden. Han va ikkje særlig utadventd og gjekk mest rundt på egen hand.

George va den yngste av de fira i The Beatles. Han spelte oppfinnsomt og teknisk kompetent sologitar, men han fekk ikkje alltid visa kor bra han va. Flerne av George sine kjente gitarsoloer blei innspilt itte klare instruksjoner av Paul McCartney, note for note. Andre av George sine soloer blei instruert og modifisert av produsenten George Martin, som òg ved ein rekke anledninger la ner veto mot George sine bidrag te sang og instrumentering. Flerne år seinare ga Martin uttrykk for at han va nok for hard mot George.

George blei kalt «den stille Beatle», basert på hans innadventde vesen og hans tendens te ikkje å ta ordet på pressekonferanser. Men han kunne vær liga tørrvittig som de andre i bandet. Då ein reporter spurte ka de gjorde på hotellrommet mellom konsertene, svarte George: «Me går på skøyter!» På spørsmål om ka The Beatles kalte sin karakteristiske frisyre, svarte han: «Arthur».

Forholdet mellom George og Paul blei merkbart dårlegare onna innspelingen av The Beatles' dobbeltalbum i 1968, og George trua med å slutta i bandet ved flerne anledninger. På den tiå sa Paul at han va misfornøyd med George sitt gitarspel. Dermed blei flerne av Beatles sine sanger fra denne perioden spelt inn med enten Paul McCartney eller John Lennon som sologitarist. Då fløyd begeret øve for George, og han slutta i bandet i ein kortere periode.

Men George sitt musikalske arbeid blei gradvis møtt med større respekt fra både publikum og de andre i The Beatles. Ein gang i 1969 sa John te Paul at «George sine sanger i år er omtrent liga bra som våre».

Something og Here Comes The Sun – fra albumet Abbey Road – e antagelig George sine mest kjente Beatles-sanger. Og artister som Elvis og Frank Sinatra spelte inn Something. Samtidig blei Something et symbol på George sin manglende anerkjennelse. Sinatra sa: «Dette e den største kjærlighetssangen fra de siste femti årene, og min favorittlåt av Lennon-McCartney!»

Då The Beatles blei oppløst i 1970, hadde George en betydelig samling med sanger som bare venta på å bli spelt inn. Dermed kom All Things Must Pass i 1971 – tidenes første trippelalbum av ein enkeltartist! Medhjelpere på innspilingen va blant aent venner som Eric Clapton, Ringo Starr og Ginger Baker.

Albumet inkluderte listetoppen My Sweet Lord, men va det egentlig George sin sang? Han blei seinare sagsøkt for å ha plagiert ein singel av The Chiffons fra 1963 med tittel He's So Fine. George nekta på at det var et bevisst tyveri, men han tapte i retten i 1976.

George va den første rockemusikeren så arrangerte ein stor veldedighetskonsert. Då The Concert For Bangladesh gjekk av stabelen den 1. august 1971, kom øve 40.000 mennesker på to konserter i New Yorks Madison Square Garden. Målet va å skaffa nødhjelp te ti millioner flyktninger fra krigen i Bangladesh. Blant vennene George hadde med seg, va Ravi Shankar, Leon Russel, Billy Preston, Eric Clapton, Ringo Starr pluss sensasjonelt Bob Dylan som avslutning – han hadde ikkje optrådt på to år.

Då media spekulerte i ein mulig gjenforening av The Beatles, sa George i 1974 at han godt kunne jobba med John Lennon og Ringo Starr – men han kunne ikkje tenka seg å vær i band samen med Paul McCartney igjen.

Itte mange uproduktive år på 1980-talet, gjekk George i studio i Los Angeles i 1987 for å spela inn albumet Cloud Nine – produsent va vennen Jeff Lynne, legenden fra Electric Light Orchestra. De ville òg gje ud ein singel fra albumet, og de valgte sangen This Is Love. Men for å få opp salget på singelen, va det vanligt å laga ein heilt nye sang te B-siå, i stedet for ein aen sang fra albumet.

«Greit,» sa George. «Då blir du Jeff med meg på den nye sangen.»

«Akkurat nå har eg besøg av Roy Orbison – me e samen om et pladeprosjekt – ska me ta med han òg?» spurte Jeff.

«Klart det,» sa George. «Forresten må eg innom Tom Petty for å henta ein gitar eg har glemt hos han – kanskje han vil bli med på laget?»

Dermed va de fira. Men kor sko de jobba og synga og spela? Då kom de på at Bob Dylan har et studio i kjellaren i huset sitt i Malibu rett udfor LA.

«Hei, Bob. Det e George. E du hemma?»

Det va han, og de fem bolde musikere slo te med ein sang de kalte Handle With Care. Då folkene i pladeselsabet hørte den, blei de vilt begeistra og ba gjengen om å laga et heilt album.

Det blei to. Først kom The Traveling Wilburys Vol. I – udgitt 18. oktober 1988. Musikerne va Nelson Wilbury (George), Otis Wilbury (Jeff), Lefty Wilbury (Roy), Charlie T. Jr. (Tom) og Lucky Wilbury (Bob) – adle va halvbrødre og sønner av den fiktive Charles Truscott Wilbury Sr.

30. oktober 1990 kom The Traveling Wilburys Vol. III. At der ikkje e någon Vol. II har de forklart med at de va et heilt nytt band i 1990. Roy Orbison va død, og de fira nye halvbrødrene va Spike Wilbury (George), Clayton Wilbury (Jeff), Muddy Wilbury (Tom) og Boo Wilbury (Bob). Det ville de markera med å hoppa øve et tall. Av rein høflighed «holdt de av» Vol. II hvis det første bandet sko dukka opp igjen. (Og Roy våkna opp!)

Sånn skal det gjørs. George fekk venner, og venner e te for å brukas.